

Arrest

nr. 142 888 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Chr. M. VERLEYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 6 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 3 januari 2012 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“ Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2009 werd ingediend door:

(..)

partner:

(..)

minderjarig kind:

(..)

van nationaliteit: Brazilië

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen :

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkenen beweren perfect geïntegreerd te zijn, werkbereid te zijn en zouden een taal cursus gevolgd hebben). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2001 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkenen beweren een feitelijk gezin te vormen met de heer T. (..) Jean-Pierre doch zij leggen hiervan geen bewijzen voor. Ook voor de bewering dat de heer T. (..) de peter is van hun kind worden geen bewijzen voorgelegd. Hierdoor maken betrokkenen het niet aannemelijk dat zij ten eerste een feitelijk gezin vormen met de heer T. (..) en ten tweede dat de heer T. (..) betrokkenen verzorgd en hen bijstand verleend. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties, zoals de vermeende relatie met de heer T. (..) aangezien zij geen bewijzen voorleggen voor deze relatie, vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verder beweren betrokkenen dat zij het slachtoffer zijn geweest van mensenhandel door C. (..) en de heer R. P. (..). Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij het slachtoffer zijn van mensenhandel vormt geen grond om een regularisatie toe te staan. Indien zij ervan overtuigd zijn dat zij toch het slachtoffer zouden zijn van mensenhandel en als dusdanig wensen erkend te worden, dienen zij hiervoor de geëigende procedure op te starten.

Wat betreft de verwijzing naar het Internationale Kinderrechtenverdrag dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen op welke manier dit Kinderrechtenverdrag zou geschonden worden bij een weigering van de regularisatieaanvraag. Dit element kan aldus niet weerhouden worden.

Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.“

1.3. Op 17 januari 2012 wordt tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt :

« BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de minister van / de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (1) (2) wordt aan (..), het bevel gegeven om uiterlijk op

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1" van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.) »

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker en verzoekster beiden in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kind op 15 februari 2012 bij afzonderlijke verzoekschriften een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring hebben ingediend tegen de bestreden beslissingen. Aangezien de verzoekschriften volledig gelijkaardig zijn, opgesteld werden door dezelfde raadsman, en de beslissingen die getroffen werden ten aanzien van verzoekers en hun minderjarig kind, die allen deel uitmaken van hetzelfde gezin, nauw samenhangen, zijn deze bij de Raad gekend onder het rolnummer 89 298 en worden deze hierna behandeld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht.

Verzoekende partijen betogen als volgt :

« 1.1. gebrek aan correcte motivering van de beslissing van 03/01/2012 en volledig gebrek aan duidelijkheid in hoofde van de reeks beslissingen

Verzoeker wenst vooreerst duidelijk te stellen dat hij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op 06/11/2009 op die datum heeft ingesteld volgens de op dat ogenblik geldende Circulaire.

Deze aanvraag werd geweigerd aan verzoeker bij beslissing van 26/05/2011 en verzoeker heeft hiertegen een beroep ingesteld bij de RW.

Deze zaak is gekend bij de RW onder het nummer RVV 75 115, voor behandeling op 6/10/2011.

Nadien wordt op deze aangevochten beslissing door IBZ terug gekomen en wordt de eerste beslissing van 26/05/2011 ingetrokken en een nieuwe beslissing uitgevaardigd.

Voor de betrokkene is deze gang van zaken een bewijs van de grote rechtsonzekerheid waarvan hij niet de gevolgen kan dragen doch waardoor hij wel op kosten gejaagd wordt.

Verzoeker kan niet de gevolgen dragen van de wetwijzigingen noch van de annulaties die intussen zijn doorgevoerd.

FOD Vreemdelingen ligt dan ook uitsluitend aan de basis van deze problematiek.

1.1.1 Feiten - aangaande het verblijf van verzoeker Verzoeker is in België sedert het jaar 2000.

Hij bezit in elk geval een inkomststempel in zijn braziliaans paspoort dat wijst op het binnenkomen in België op 31.12.2003.

FOD Binnenlandse Zaken weet dan ook wel degelijk wanneer hij het land is binnengekomen.

Verzoeker heeft diverse keren gepoogd zijn verblijf in België te regulariseren.

Zo heeft hij op 11.1.2008 een verzoek tot regularisatie ingediend, dat werd afgewezen.

Verzoeker heeft vervolgens een verzoek tot regularisatie ingediend op datum van 6.11.2009 op basis van de instructie van 19 juli 2009 (art. 9 BIS van de wet van 15.12.1980.) Hoewel deze instructie werd vernietigd door de Raad van State, blijven de criteria zoals beschreven in deze instructie van toepassing.

Verder heeft verzoeker zich tevens gesteund op artikel 9Bis van de wet van 15.12.1980.

De door verzoeker aangehaalde redenen waren haar zijn verblijf, zijn arbeidcontract, zijn procedure lastens Cleansse zijn integratie en zijn samenwonen met een europeaan, te weten de heer Thiry te Rhode op het adres waar ze verblijven .

Verzoeker heeft hiervan de nodige bewijzen gevoegd aan zijn verzoek en onder andere de bewijzen van klacht lastens Cleansse etc alsmede inkomststempel in zijn paspoort van 31.12.2003.

Het is dan ook ten onrechte dat FOD Dienst Vreemdelingen thans gaat stellen in de nieuwe beslissing van 03/01/2012 dat verzoeker hiervan geen bewijzen zou hebben bijgevoegd.

Het is al te gemakkelijk te gaan beweren dat deze bewijzen niet werden toegevoegd !

Het tegendeel is waar. Verzoeker heeft al deze bewijzen per aangetekend schrijven meegestuurd.

*Indien FOD Dienst Vreemdelingen deze documenten niet terugvindt is dit niet de schuld van verzoeker !
! en kan ze op die basis geen beslissing treffen.*

Verzoeker voegt voor de goede orde nog maar eens de bewijzen betreffende Cleansse/Petrucchie en de klachten desbetreffend mee.

Na deze gedwongen beëindiging van de arbeidsrelatie met Cleansse, is verzoeker en zijn echtgenote inwonend huishoudhulp geworden bij de heer T. (...) Jean Pierre te St.Gen Rhode op het adres (...).

Dit blijkt met zoveel woorden uit het schrijven van de heer T. (...) zelf aan FOD Min.Binn.Zaken, dienst Vreemdelingen in zijn schrijven van 9 september 2009 (zie stuk gevoegd in bijlage) alsmede uit de controle van de politie van st Genesisus Rhode.(zie stuk gevoegd in bijlage)

Het is dan ook verwonderlijk dat de dienst Vreemdelingenzaken met geen woord rept over deze feitelijke gezinssituatie en meer nog, stelt dat er geen enkel bewijs wordt voorgelegd van de feitelijke gezinssituatie met de heer T. (...), terwijl dit blijkt uit de brieven die de heer T. (...) zelf heeft geschreven aan IBZ tav de heer Simon....(zie bijlagen)

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dan ook duidelijk dat de de beslissing van 03/01/2012 onvoldoende en gebrekkig gemotiveerd is.

1.1.2. Aangaande de buitengewone omstandigheden.

Verzoeker dient aan te tonen dat het wegens buitengewone omstandigheden onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf aan te vragen.

De Raad van State heeft reeds meerdere keren erkend dat de uitzonderlijke omstandigheden « uitzonderlijk en humanitaire omstandigheden ». (C.E.n° 91662 du 18/12/00, RDE, n° 113, p.219) deze zijn die het een vreemdeling moeilijk dan wel onmogelijk maken om naar zijn thuisland terug te keren en de aanvraag ginds in te dienen.

Deze « onmogelijkheid » is voor interpretatie vatbaar.

Zelfs indien de rechtspraak van de Raad van State stelt dat het lang verblijf geen belet vormt om terug te keren naar het land van oorsprong, blijkt dat de Raad van State aanvaardt dat andere elementen en/of omstandigheden overkomen tijdens het verblijf, van aard zijn om een dergelijk beletsel te vormen. C.E., 11 mars 1999, arrêt n°79199)

Verzoeker heeft door de serie beslissingen geweest door FOD (dewelke nadien ongegronde beslissingen bleken te zijn vermits FOD zelf terugkomt op haar eigen beslissing...) , en in afwachting daarvan, zijn leven in België georganiseerd. Hij is in België volledig ingeburgerd en de verankering is compleet.

Deze omstandigheden zijn van die aard dat enkel en alleen kan besloten worden dat de voorwaarden van artikel 9 BIS van de wet van 15/12/1980 wél degelijk zijn vervuld.

1.1.2. A, ONMOGELIJKHEID VAN TERUGKEER NAAR BRAZILIË

Alle belangen (familie, vrienden, werk etc) zijn thans in België en het is op deze basis dat hij de onmogelijkheid van terugkeer vordert.

Zoals hoger aangehaald is de heer Thiry voor cliënten als een vader en is er wederzijdse bijstand zoals in een echt gezinnetje. De Heer Thiry is ook verantwoordelijk voor cliënten en neemt deze verantwoordelijkheid zonder problemen op. Er is financiële en morele steun van hem.

Cliënten voelen zich goed in deze situatie hoewel er geen echte familieband door bloedband is....

Zoals hierboven aangetoond is de heer Thiry een belangrijke persoon in het leven van-clieënten.

Bovendien is er het probleem van Cleansse : cliënten wensen dit proces te volgen als burgerlijke partij. Ingeval van weigering van de dienst Vreemdelingen zullen ze een belangrijke burgerlijke partij stelling en dus een kans missen.

De echtgenote van verzoeker heeft tevens een arbeidsovereenkomst met de heer T. (...) en enig vertrek zou haar én haar gezin grondig schaden !

1.1.2.B. ONMOGELIJKHEID OM EEN VISA TYPE D TE BEKOMEN

De client is niet in de mogelijkheid om terug te keren naar zijn geboorteland en daar het nodige te doen bij de consulaire diensten om een verblijfsvergunning aan te vragen van langer dan drie maanden, zonder schade te lijden.

Cliënt heeft intussen contacten in België, vriendschappelijke, professionele en andere, en deze contacten riskeert hij te verliezen ingeval van langdurige afwezigheid.

1.1.2.C. ONMOGELIJKHETD VAN TERUGKEER VERMITS AL ZIJN RELATIES IN BELGIË ZIJN.

Bovendien zijn al de relaties van cliënt in België. Hun leven is hier (familie, vrienden etc)

Het recht op verblijf ed. is voorzien conform artikel .8al 1° de la Convention européenne de

Het past tevens op te merken dat we ons hier in een analoge situatie bevinden als deze voorzien bij de regularisatiewetgeving van 2000.

In die omstandigheden is het niet in verhouding om nu cliënt terug te sturen naar diens land van oorsprong ;

Het past inderdaad de praktische kant van de zaak te beoordelen en de negatieve omstandigheden te bekijken dewelke gepaard gaan met een eventuele verplichte terugkeer naar diens land van oorsprong. Ongetwijfeld zou cliënt er schade van ondervinden.

Verzoeker beroept zich tevens op de Rechten van de Mens en het respect voor het prive-leven.

Immers het recht op het prive-leven omvat tevens het recht voor het individu om zich in de buitenwereld te begeven waar hij wil

(Comm.EDH, Friedl, avis 45)

(J.VELU, Convention européenne des droits de l'homme, RPDB, complément, VII, Bruxelles, Bruylant 1990, p.338)

II. Wat de grond van de zaak betreft

Er werd door de Raad van State aanvaard dat de elementen en argumenten die werden ingeroepen om de onmogelijkheid tót terugkeer te rechtvaardigen op basis van uitzonderlijke en humanitaire omstandigheden, tevens als argument kunnen dienen om de gegrondheid van de vordering te staven. »

3.2. Uit de uiteenzetting van de verzoekende partijen kan opgemaakt worden dat zij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De exceptie van onontvankelijkheid bij gebrek aan middel opgeworpen door de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Waar verzoekende partijen een gans betoog voeren over het feit dat er eerst een beslissing werd genomen waartegen ze beroep hadden aangetekend en dat deze beslissing nadien is ingetrokken, ziet de Raad niet in welk belang verzoekende partijen bij deze kritiek hebben nu deze gang van zaken geen uitstaans heeft met noch invloed heeft op de thans bestreden beslissingen. Deze kritiek kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3.5. De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt :

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.6. In casu werd de aanvraag van de verzoekende partijen ontvankelijk doch ongegrond verklaard, met andere woorden werden de argumenten van verzoekende partijen om hen te machtigen tot verblijf niet aanvaard.

3.7. In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd : *«Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkenen beweren perfect geïntegreerd te zijn, werkbereid te zijn en zouden een taalcursus gevolgd hebben). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2001 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. »*

Verzoekende partijen betogen dat zij diverse keren gepoogd hebben hun verblijf te regulariseren. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen pas op 11 januari 2008 een eerste maal gevraagd hebben om geregulariseerd te worden die negatief werd afgesloten. Op 6 november 2009 dienen verzoekende partijen nogmaals een regularisatieaanvraag in die het voorwerp uitmaakt van de thans bestreden beslissing. Uit voorgaande blijkt aldus dat verzoekende partijen jarenlang illegaal op het grondgebied verbleven hebben alvorens uiteindelijk de stap te zetten om dit verblijf te wettigen. Verzoekende partijen ontkennen dit ook niet. De Raad wijst erop dat een goede integratie en verblijf in de Belgische maatschappij een element kan zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan maar dat het loutere feit dat men geïntegreerd is de verwerende partij niet verplicht om een verblijfsmachtiging toe te staan (RvS 14 juli 2004, nr. 133.915). Het komt aan de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid dienaangaande toe om te beoordelen of de aangevoerde elementen van integratie/verblijf al dan niet volstaan en wanneer hij van oordeel is dat deze niet volstaan, dit te motiveren, hetgeen hij in casu ook gedaan heeft. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat de onder punt 3.7. geciteerde motivering kennelijk onredelijk of onjuist is.

3.8. Waar verzoekende partijen voorts betogen dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd maar dat de daarin beschreven criteria verder worden toegepast en zij zich er aldus in se over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria van "de instructie van 19.07.2009" terwijl zij hier wel aan voldoen, kan de Raad inzake deze grief evenwel enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.9. Waar verzoekende partijen de elementen herhalen die zij in hun aanvraag hadden aangehaald wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat op alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen werd geantwoord waarom deze geen verblijf wettigen. Het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven met concrete argumenten te betwisten. Het louter herhalen van hun elementen uit de aanvraag volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of foutief te doen bevinden.

3.10. Voorts blijkt uit nazicht van de stukken gevoegd aan de aanvraag dat verzoekende partijen een verklaring hebben gevoegd van de heer T. die stelt dat hij peter is van hun kind en hulp van verzoekende partijen krijgt gelet op zijn handicap en verklaringen van eerste verzoekende partij waaruit blijkt dat hij van mening is dat hij slachtoffer is van oplichting vanwege de firma Cleansse doch van al

deze stukken dient vastgesteld dat het gaat om persoonlijke verklaringen zonder dat enig bewijskrachtig stuk wordt voorgelegd dat aantoonde dat de heer T. werkelijk de peter is van het kind van verzoekende partijen en dat zij werkelijk slachtoffer zijn geworden van mensenhandel. Het loutere feit dat zij hiervan overtuigd zijn en klacht hebben ingediend maakt nog niet dat zij ook werkelijk het slachtoffer zijn van mensenhandel. Bovendien heeft de gemachtigde geoordeeld dat als verzoekende partijen werkelijk het slachtoffer zijn van de zaken die zij voorhouden, het hen vrij staat om de geëigende procedure te volgen ten einde erkend te worden als slachtoffer van mensenhandel. Het betoog van de verzoekende partijen kan dan ook geen afbreuk doen aan de motivering dat : « *Betrokkenen beweren een feitelijk gezin te vormen met de heer T. (...) Jean-Pierre doch zij leggen hiervan geen bewijzen voor. Ook voor de bewering dat de heer T. (...) de peter is van hun kind worden geen bewijzen voorgelegd. Hierdoor maken betrokkenen het niet aannemelijk dat zij ten eerste een feitelijk gezin vormen met de heer T. (...) en ten tweede dat de heer T. (...) betrokkenen verzorgd en hen bijstand verleend. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.*

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties, zoals de vermeende relatie met de heer T. (...) aangezien zij geen bewijzen voorleggen voor deze relatie, vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verder beweren betrokkenen dat zij het slachtoffer zijn geweest van mensenhandel door C. (...) en de heer R. P. (...). Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij het slachtoffer zijn van mensenhandel vormt geen grond om een regularisatie toe te staan. Indien zij ervan overtuigd zijn dat zij toch het slachtoffer zouden zijn van mensenhandel en als dusdanig wensen erkend te worden, dienen zij hiervoor de geëigende procedure op te starten. »

Voorts blijkt geenszins uit de voorgelegde stukken dat verzoekende partijen ook daadwerkelijk bij de heer T. inwonen. Verzoekende partijen voegen thans bij hun verzoekschrift een stuk toe gedateerd van 15 februari 2011 waarin door de politie wordt geattesteerd dat verzoekende partijen reeds geruime tijd bij de heer T. verblijven, doch – in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden – kan dit stuk onmogelijk gevoegd geweest zijn aan de aanvraag nu deze werd ingediend op 6 november 2009 en aldus ruimschoots een jaar voor het desbetreffende stuk. Uit de bij de aanvraag gevoegde stukken blijkt voorts dat verzoekende partijen op diverse adressen in België hebben gewoond (wonen) maar uit geen enkel van die stukken blijkt dat zij ook op het adres van de heer T. hebben gewoond (wonen). Derhalve is het geenszins kennelijk onredelijk noch onjuist dat de gemachtigde oordeelt dat zij geen bewijzen hebben voorgelegd van hun bewering dat zij een feitelijk gezin vormen met de heer T.

3.11. Waar verzoekende partijen voorts menen dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat de aanvraag van verzoekende partijen ontvankelijk werd verklaard, zodat het bestaan van buitengewone omstandigheden werd aanvaard en hun betoog aldus geenszins dienstig is.

3.12. Waar verzoekende partijen nogmaals wijzen op hun integratie in België, hun relatie met de heer T., het probleem met de firma Cleansse dient nogmaals gewezen te worden op het feit dat op al deze elementen werd geantwoord in de bestreden beslissing. De loutere overtuiging van de verzoekende partijen dat deze omstandigheden een verblijfsmachtiging wettigen, maakt niet dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onjuiste motieven gesteund is. Waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat tweede verzoekende partij thans een arbeidscontract heeft dient benadrukt te worden dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van het arbeidscontract waarvan thans sprake. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd

wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

3.13. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizendvijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER